

Întoarcerea la nimic

Marti, 6 februarie 2007

Evelyn Mangîru

Atunci când este prezentată ideea că nu Dumnezeu este autorul nimicirilor finale, unul din contra-argumentele aduse de aceia care resping această idee este că nu ar fi în interesul lui Satana să îi distrugă pe supușii săi. Susținătorii acestui argument pornesc de la premisa că istoria păcatului ar putea continua la nesfârșit dacă Dumnezeu nu ar interveni ca să îi pună capăt.

Temelia unui astfel de concept este șubredă, pentru că nu se ține cont de natura autodistructivă a păcatului. Ca să putem înțelege corect ce stă la baza evenimentelor finale descrise în profeții este obligatoriu să luăm în calcul faptul că păcatul, în sine, nu are viață și nu poate oferi viață. El reprezintă chiar contrariul – lipsa vieții care se găsește în neprihănirea lui Dumnezeu. Omul care în final va alege să rămână lipit de păcat, va trebui să suporte cursul natural al păcatului – dispariția, neantul, nimicul. Pentru că păcatul aceasta este – lipsa neprihănirii, lipsa oricărui bine, lipsa vieții, și până la urmă inexistența, nimicul.

„Boala, suferința și moartea sunt lucrarea unei puteri potrivnice. Satana este nimicitorul; Dumnezeu este restauratorul” (Divina vindecare 75).

Păcatul se comportă ca niște celule canceroase. Neîmpiedicate, se multiplică până când distrug toate țesuturile normale aflate în raza lor de acțiune – ființa în întregime – dispărând ele însele odată cu organismul pe care l-au invadat. Celula canceroasă nu este atât de „inteligentă” încât să prezeve trupul în care s-a instalat. Dacă ar face acest lucru, nu ar mai fi o celulă distructivă, malignă, și-ar contrazice propria-i natură.

Nu putem afirma despre păcat că se poate perpetua la nesfârșit decât dacă nu am înțeles cu ce se ocupă păcatul. Este ca și cum am spune că flagelul morții se plimbă pe pământ fără să ucidă pe nimeni pentru că vrea să își prezeve la nesfârșit „materialul de lucru.”

Păcatul ucide. Păcatul luptă cu înverșunare împotriva sursei vieții, împotriva lui Dumnezeu, și oricine se alipește de păcat, refuzând oferta de har a Tatălui ceresc, va trebui lăsat la un moment dat să împărtășească soarta păcatului pe care și-a ales-o – dispariția. Din nimic am fost creați și în nimic urmează să ne întoarcem atunci când decidem definitiv și irevocabil că nu ne place scopul pentru care am fost creați. Și cine ar putea trece peste decizia unor ființe care au fost pe deplin libere să aleagă, în perfectă cunoștință de cauză? Nici chiar Dumnezeu.